

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.329 van 9 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PAEPE die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Koerdische afkomst, bent geboren in 1966 in Massis op 14 kilometer van Jerevan.

Na het uitbreken van de oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan werd u in 1988 of 1989 uit Armenië verdreven en gedwongen om naar Azerbeidzjan te verhuizen, waar u in Bakoe ging wonen.

U dreef handel in auto-onderdelen en startte een eigen zaak.

In 1997 ging u samen met uw neef Mamedov Vazir naar Novosibirsk in Rusland om er auto-onderdelen aan te kopen. Jullie hadden elk 20.000\$ op zak. U werd er op 10 mei 2007 door vier mensen die een politiekenteken toonden in een auto meegenomen en ontvoerd. U werd geblinddoekt. U werd gedurende dertien dagen vastgehouden. De eerste drie à vier dagen bracht u samen met uw neef door. Nadien was u alleen. U werd vrijgelaten nadat uw familie alsook de familie van uw neef 60.000\$ losgeld had betaald. U zag uw neef nooit meer terug en denkt dat hij wellicht werd omgebracht.

In 2000 werd uw ontvoeringszaak opgehelderd. U diende toen samen met uw neef, de broer van Vazir, klacht in in Kazakhstan omdat jullie Vazir niet terugvonden. Tussen 2000 en 2005

werden tien mensen die betrokken waren bij uw ontvoeringszaak in Almaty in Kazakhstan aangehouden. De daders waren maffiosi afkomstig uit Kazakhstan. Acht van hen waren familieleden van u. De twee anderen waren Russen. De opdrachtgever en tevens maffiabaas was uw familielid Ikram Aliev. De daders werden in Kazakhstan veroordeeld tot straffen variërend van zeven tot veertien jaar. U woonde twee zittingen van het proces bij.

Degenen die werden aangehouden bedreigden u door te zeggen dat ze u zouden doden wanneer ze zouden vrijkomen. Ze belden u constant vanuit de gevangenis in Kazakhstan.

In maart 2008 zijn onbekenden die gemaskerd waren uw winkel komen plunderen.

Op een avond stormden ze op u af en probeerden u neer te steken. U slaagde erin weg te vluchten. De politie kwam en zei dat ze de daders zou aanhouden.

Hoewel u niet weet wie de daders zijn, gaat het hier volgens u om uw intussen vrijgekomen familieleden die wraak wilden nemen omdat ze destijds door u in de gevangenis belandden.

Uw winkel werd een tweede keer geplunderd. Uw arbeider en u bevonden zich in uw zaak toen onbekenden kwamen en begonnen te schieten. U belde de politie die kwam. U diende klacht in en zei dat u bedreigd werd en dat uw winkel geplunderd werd. Nadien werd u bij de politie opgeroepen. De politiecommissaris beschuldigde u van het overmaken van geld aan de PKK. U mocht het politiekantoor slechts verlaten nadat uw vrouw 1500\$ losgeld had betaald.

Diezelfde dag bracht u uw vrouw en vier kinderen naar uw schoonfamilie in Gansje, gelegen op 380 kilometer van Bakoe.

U vreesde door een van uw twaalf familieleden te worden omgebracht en verliet Azerbeidzjan op 5 april 2008.

U reisde met de trein naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u vervolgens met de trein naar Brest in Belarus. Vanuit Brest reisde u met de auto naar België, waar u op 20 april 2008 aankwam.

U vernam in België dat de politie nog verschillende keren naar uw familie in Gansje ging en naar u vroeg.”

Verzoeker betwist deze weergave niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Azerbeidzjan begin april 2008 verliet omdat u vreesde er te worden omgebracht door familieleden die wraak op u wilden nemen omdat ze in hun ogen door uw toedoen in de gevangenis terechtgekomen waren als gevolg van een ontvoeringszaak uit 1997 waarbij u ontvoerd werd. In maart 2008 werd u in uw winkel herhaaldelijk bedreigd door onbekenden die uw winkel plunderden. Volgens u gaat het hier om uw familieleden.

Er moet echter eerst en vooral worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde vervolgingsdaden die u in maart 2008, enkele weken voor uw uiteindelijke vertrek uit

Azerbeidzjan, zou hebben meegemaakt en die voor u de rechtstreekse aanleiding vormden om uw land te verlaten niet aannemelijk kunt maken.

Zo is het opvallend dat u, die zovele documenten voorlegde om aan te tonen dat u in 1997 in Novosibirsk werd ontvoerd en dat er tussen 2000 en 2005 in Kazachstan aangaande deze ontvoeringszaak een rechtszaak plaatsvond, geen enkel bewijs aanbracht aangaande de verschillende vervolgingsdaden waarvan u in maart 2008 het slachtoffer zou zijn geweest.

Zo zei u dat uw winkel op een maand tijd meer dan eens geplunderd werd, dat er geschoten werd in uw winkel en dat er een poging was u neer te steken, maar legde u hiervan geen enkel document voor.

U verklaarde nochtans dienaangaande klacht te hebben ingediend.

Nu verklaarde u weliswaar dat u hier geen enkel papier van kreeg (CGVS, p. 13).

Er zou van u nochtans redelijkerwijze mogen worden verwacht dat u, gelet op de ernst van de zaak, een bewijs van uw ingediende klacht zou hebben geëist. Dit geldt des te meer gezien u, omwille van de ontvoeringszaak waar u in het verleden bij betrokken raakte, ervaring had met de politie en het gerecht en bijgevolg het belang van een dergelijk bewijs zou moeten kennen. Het gebrek aan enig bewijs in dit verband ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u naliet klacht in te dienen tegen de politiechef die u beschuldigde van geld over te maken aan de PKK en die u slechts liet gaan nadat uw vrouw 1500\$ betaald had (CGVS, p. 12 en 13).

Alweer moet worden opgemerkt dat het, gezien uw eerdere ervaringen met politiediensten, niet aannemelijk is dat u geen klacht zou hebben ingediend tegen deze politiechef bij een andere politiedienst of bij een hogere instantie.

U kende bovendien de familienaam niet van deze politiechef (CGVS, p. 12). Nu zei u weliswaar dat die man u nooit zijn naam zou geven (CGVS, p. 12).

Mocht deze persoon u werkelijk vals hebben beschuldigd van geld over te hebben gemaakt aan de PKK en u bovendien hebben afgeperst, zou redelijkerwijze van u mogen worden verwacht dat u er alles aan zou hebben gedaan om achter diens familienaam te komen. Het is bovendien weinig aannemelijk dat u zich het adres niet herinnert van de 32ste politieafdeling, waar u bij de politiechef werd opgeroepen en werd vastgehouden tot uw vrouw een som geld betaalde.

Tot slot legde u evenmin enig bewijs voor als zou u momenteel door de politie in uw land worden gezocht. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw vrouw u zo een tien à vijftien dagen geleden uw identiteitskaart en twee vluchtelingenpasjes vanuit Bakoe met de post opstuurde (CGVS, p. 7), omdat u hier graag uw identiteit wilde aantonen.

Mocht u vandaag de dag werkelijk door uw autoriteiten in uw land worden gezocht, dan zou men er redelijkerwijze van kunnen uitgaan dat de politie een convocatie, opsporingsbericht of enig ander document waarin geattesteerd wordt dat u wordt gezocht, zou hebben achtergelaten.

Gelet op hetgeen hieraan voorafgaat, kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen.

Uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart toont uw identiteit aan, die door mij niet in twijfel wordt getrokken.

Hetzelfde geldt voor uw vluchtelingenattesten die door de Sovjet- en de Azerbeidzjaanse autoriteiten werden uitgereikt.

De documenten aangaande het proces dat plaatsvond in Kazachstan toont aan dat er aangaande de door u aangehaalde ontvoeringszaak een rechtszaak plaatsvond en een aantal mensen werd veroordeeld, wat in deze beslissing niet wordt betwist.”

4.1. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift van 5 augustus 2008 het gebrek aan stavingsstukken uit door het feit dat hij van de misdrijven geen aangifte kon doen bij de politie, aangezien het juist de politie was die hem vervolgde, omdat hij van Koerdische afkomst was. Hij stelt dat dit

duidelijk blijkt uit het feit dat de politie hem ervan beschuldigd heeft banden te hebben met de PKK en verklaart dat dit alledaags is in Azerbeidzjan waar Koerden systematisch worden gediscrimineerd. Hij staft zijn bewering met een document getiteld "The European Union and Minority Problems".

Hij stelt dat hij dan ook tot de sociale groep behoort van de Koerden in Azerbeidzjan, en in die hoedanigheid dient te worden erkend als vluchteling.

Hij verklaart dat hij geen bewijs kan aanbrengen van het feit dat hij actueel nog steeds wordt gezocht door de politie, aangezien zijn gezin momenteel niet in Bakoe verblijft, en het zeer waarschijnlijk is dat eventuele opsporingsberichten hen nog niet bereikt hebben.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering sub. 4.1 geen steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor van 1 juli 2008 (zie het verhoorverslag, p. 11-13) immers dat hij wel degelijk kon rekenen op medewerking van de politie naar aanleiding van de aanslagen op zijn winkel en op zijn persoon.

Meer bepaald zou de politie zijn langsgelopen naar aanleiding van deze feiten, zou hij klacht hebben ingediend, en zou de politie hem de garantie hebben gegeven dat ze de daders zouden aanhouden

Niettegenstaande verzoeker verklaarde klacht te hebben neergelegd bij de politie in verband met hoger vermelde aanslagen, brengt hij daarvan geen bewijs aan.

De bestreden beslissing stelt in dit verband terecht dat *"Er zou van u nochtans redelijkerwijze mogen worden verwacht dat u, gelet op de ernst van de zaak, een bewijs van uw ingediende klacht zou hebben geëist. Dit geldt des te meer gezien u, omwille van de ontvoeringszaak waar u in het verleden bij betrokken raakte, ervaring had met de politie en het gerecht en bijgevolg het belang van een dergelijk bewijs zou moeten kennen."*

Verzoeker brengt evenmin enig ander bewijs aan van de verschillende vervolgingsdaden waarvan hij in maart 2008 het slachtoffer zou zijn geweest.

De bestreden beslissing besluit hieruit terecht dat *"Het gebrek aan enig bewijs in dit verband ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen."*

Verzoeker maakt evenmin zijn bewering hard dat Koerden systematisch worden gediscrimineerd in Azerbeidzjan. Immers, nergens blijkt dit uit de stukken die verzoeker neerlegt.

Indien al geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers asielrelaas -quod non-, dient opgemerkt te worden besloten dat verzoekers beweerd afpersing door de politiechef die hem beschuldigde van financiering van de PKK, een alleenstaand geval moet betreffen.

Besloten dient te worden dat verzoeker hiertegen bescherming moet kunnen krijgen van, en moet kunnen opkomen bij de autoriteiten van zijn land van herkomst.

Hij heeft dit echter nagelaten (zie voormeld verhoorverslag, p. 13).

Verzoekers bewering dat hij dit niet kon omdat het *"het was het hoofd van de politie"* (zie voormeld verhoorverslag, p. 13), wordt niet aangenomen; verzoeker is immers niet in staat de volledige naam van deze persoon aan te geven (zie voormeld verhoorverslag, p. 12).

Verzoeker brengt tot slot ook geen bewijs bij als zou hij momenteel door de politie worden gezocht in Azerbeidzjan.

Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat hij geen bewijs kan aanbrengen van het feit dat hij actueel nog steeds wordt gezocht door de politie, aangezien zijn gezin momenteel niet in Bakoe verblijft, en het zeer waarschijnlijk is dat eventuele opsporingsberichten hen nog niet bereikt heeft, wordt niet aangenomen. Verzoeker verklaarde immers dat familie van hem in Bakoe verblijft (zie voormeld verhoorverslag, p. 3-4).

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker stelt in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien zijn relaas aantoont dat hij bij zijn terugkeer naar Azerbeidzjan het voorwerp zal uitmaken van vervolging en arrestatie, onder het mom van zijn beweerde samenwerking met de PKK, in feite omwille van zijn Koerdische etnische origine. Hij stelt dat hij onder arrest een groot risico loopt gefolterd te worden, en staaft deze bewering met een document van de organisatie "Human Rights Watch".

5.2. De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 4.2.

De Raad beschikt verder over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 januari 2009 door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.